

Italian art from the Albertina Academy of Fine Arts of Turin

S O U L S

A cura di / Curated by / επιμέλεια
Edoardo Di Mauro
Gabriele Romeo

Salvo Bitonti
Roberta Fanti
Giuseppe Gallace
Stefano W. Pasquini
Alex Pinna
Vahid Rastgou
Arianna Scubla
Andrea Stefanelli
Laura Valle
Alice Wunderle

Hydra Annex, Athens School of Fine Arts

Tompazi Mansion,
PO Box 33 Hydra
P.C. 18040 Greece
Tel.: (0030) 22980-52291

Inaugurazione / Opening / εγκαινία
10 September 5.00 PM

10 - 21 September 2022

Orario di apertura / Opening times / Ωρες λειτουργίας

Tutti i giorni dalle 17.00 alle 21.00
Every day from 5.00 to 9.00 PM
Καθημερινά από τις 17.00 έως τις 21.00

Accademia
Albertina
di Belle Arti
di Torino

Presidente
Paola Gribaudo

Direttore
Edoardo Di Mauro

Vicedirettrice
Laura Valle

Vicedirettore per l'Internazionalizzazione
Salvo Bitonti

Consiglio Accademico

Edoardo Di Mauro
Presidente

Elisabetta Ajani
Salvo Bitonti
Roberta Fanti
Maria Claudia Farina
Antonio Musiari
Monica Saccomandi

Tatiana Ragusa
Samuele Rocca
Rappresentanti studenti

Direttore Amministrativo
Alessandro Moreschini

Direttore di Ragioneria
Daniela Coluccio

Accogliendo il team di professori e studenti dell'Accademia Albertina presso l'Hydra Annex della Scuola di Belle Arti di Atene, vorrei innanzitutto ringraziare il Direttore Edoardo Di Mauro, la Presidente Paola Gribaudo e i professori Salvo Bitonti e Gabriele Romeo per la loro calorosa accoglienza durante il nostro viaggio in Italia nella sede dell'Accademia di Belle Arti Albertina di Torino nel giugno 2021. Durante quel viaggio ho avuto modo, accompagnato dal Professore Associato di Scultura Yiannis Melanitis, di imparare molto sull'amministrazione, l'insegnamento, la struttura, i corsi e le prospettive dell'Accademia nel suo sforzo di aprirsi ad altre accademie d'arte a livello internazionale, al fine di sviluppare una cooperazione a lungo termine e reciprocamente vantaggiosa con l'Accademia di Belle Arti di Atene. A Torino abbiamo avuto modo di vedere insieme le opere di artisti greci negli speciali spazi espositivi dell'Accademia Albertina, in una bella mostra, esposta in un periodo di grande affluenza di pubblico. Di conseguenza, l'Hydra Annex accoglie le opere di professori e artisti dell'Accademia Albertina con la prospettiva di ampliare un dialogo che ha radici culturali molto profonde e che ancora oggi produce una dialettica con ampie prospettive e dinamismo, basata su quella materia primaria che costituisce la base delle nostre imminenti esplorazioni artistiche.

Nikos Tranos
Professore di Scultura
Rettore della Scuola di Belle Arti di Atene

Καλωσορίζοντας την ομάδα καθηγητών και φοιτητών της Ακαδημίας Albertina στον Καλλιτεχνικό Σταθμό της Ύδρας θα ήθελα αρχικώς να ευχαριστήσω τον Κοσμήτορα Edoardo Di Mauro, την Πρόεδρο Paola Gribaudo και τους καθηγητές Salvo Bitonti και Gabriele Romeo για την υποδοχή τους στο ταξίδι μας που πραγματοποιήθηκε στην Ιταλία και στις εγκαταστάσεις της Albertina Accademia di Belle Arti στο Τορίνο τον Ιούνιο του 2021. Εκεί είχα την ευκαιρία, συνοδευόμενος από τον Επίκουρο καθηγητή της Γλυπτικής Γιάννη Μελανίτη, να ενημερωθώ για τη διοίκηση, τη δομή της διδασκαλίας, τα μαθήματα και τις προοπτικές της Ακαδημίας στην προσπάθειά της για ένα άνοιγμα σε σχολές διεθνώς, ώστε να αναπτυχθεί μία συνεργασία με την Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών σε βάθος χρόνου, επί ωφελεία και των δύο πλευρών. Στο Τορίνο είχαμε επιπλέον την ευκαιρία να δούμε από κοινού τα έργα των Ελλήνων καλλιτεχνών στους ιδιαίτερους εκθεσιακούς χώρους της Ακαδημίας, σε μια όμορφη παρουσίαση, εκτεθειμένα σε μια χρονική περίοδο με μεγάλη προσέλευση κοινού. Αντιστοίχως, ο Καλλιτεχνικός Σταθμός της Ύδρας υποδέχεται τα έργα καθηγητών και καλλιτεχνών από την Albertina Accademia di Belle Arti με την προοπτική να διερευνηθεί ένας διάλογος που έχει πολύ βαθιές πολιτισμικές ρίζες και παράγει, ακόμη και σήμερα, μια διαλεκτική με ευρείες προοπτικές και δυναμισμό, σπριγμένη στο πρωτογενές εκείνο υλικό που αποτελεί θεμέλιο για τις επερχόμενες καλλιτεχνικές μας διερευνήσεις.

Νίκος Τρανός
Καθηγητής Γλυπτικής
Πρύτανης ΑΣΚΤ

Welcoming the team of professors and students of the Albertina Academy to the Hydra Annex of the Athens School of Fine Arts, I would first like to thank the Dean Edoardo Di Mauro, the President Paola Gribaudo and the professors Salvo Bitonti and Gabriele Romeo for their warm reception during our trip in Italy and the premises of the Albertina Academy of Fine Arts in Turin in June 2021. During that trip I had the opportunity, accompanied by the Assistant Professor of Sculpture Yiannis Melanitis, to learn a lot about the administration, the teaching structure, the courses and the prospects of the Academy in its effort to open up to other Art Academies internationally, in order to develop a long-term and mutually beneficial cooperation with the Athens School of Fine Arts. In Turin we had the opportunity to see together the works of Greek artists in the special exhibition spaces of the Albertina Academy, in a beautiful presentation, exhibited in a period of time with a large public attendance. Correspondingly, the Hydra Annex welcomes the works of professors and artists from the Albertina Academy with the perspective of expanding a dialogue that has very deep cultural roots and even today produces a dialectic with broad perspectives and dynamism, based on that primary material that forms the foundation of our upcoming artistic explorations.

Nikos Tranos
Professor of Sculpture
Rector of the Athens School of Fine Arts

AN I M E / SOUL S

Edoardo Di Mauro

Direttore Accademia Albertina di Belle Arti | Κοσμήτορας της Ακαδημίας Καλών Τεχνών Albertina | *Dean of the Albertina Academy of Fine Arts*

Paola Gribaudo

Presidente Accademia Albertina di Belle Arti | Πρόεδρος της Ακαδημίας Καλών Τεχνών Albertina | *President of the Albertina Academy of Fine Arts*

Nell'estate 2021 l'Accademia Albertina accolse nelle sale dell'Ipogeo della Rotonda del Talucchi, nell'ambito della Summer Exhibition, una accurata selezione di videoarte proveniente dalla nostra omologa Accademia di Atene.

Come ebbi a scrivere per l'occasione le opere selezionate in mostra erano caratterizzate da un elevato livello di professionalità e da una capacità di riflessione in grado di spaziare su temi che andavano dalla denuncia sociale, all'indagine sui luoghi del vivere urbano, al legame tra la dimensione archetipa del passato e la scena contemporanea, all'ironica messa a nudo dei meccanismi che caratterizzano la nostra "civiltà dell'immagine", dove quest'ultima ha prevalso sul logos.

La fotografia, l'immagine digitale, il video non vengono adoperati in un'ottica di appiattimento sul reale ma per condurre l'interiorità del singolo autore a stabilire un rapporto empatico con l'esterno, in una dimensione spesso rarefatta ma non per questo meno efficace, dominata dalla volontà di narrare, di evidenziare l'aspetto simbolico di quanto è al tempo stesso dentro e fuori di noi, privilegiando una poetica del frammento come elemento atto a gettar luce sulla complessità del reale.

Molteplici sono i motivi che ci legano culturalmente in una sorta di fratellanza mediterranea con la Grecia.

Grazie alla fitta rete di relazioni imbastite negli anni dal Vice Direttore per l'Internalizzazione Salvo Bitonti, inventore del FISAD Festival Internazionale delle Scuole d'Arte e Design,

Το καλοκαίρι του 2021, η Albertina Academy υποδέχτηκε στις αίθουσες του Hypogeum της Rotonda del Talucchi, στο πλαίσιο της Θερινής Έκθεσης, μια προσεκτική επιλογή video art από την ομόλογη Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών των Αθηνών.

Όπως γράψαμε για την περίπτωση, τα έργα που επιλέχθηκαν στην έκθεση χαρακτηρίστηκαν από υψηλό επίπεδο επαγγελματισμού και προβληματισμού, ικανού να εκτείνεται σε θέματα που κυμαίνονται από την κοινωνική καταγγελία, τη διερεύνηση των τόπων της αστικής ζωής, την αρχαιολογική διάσταση του παρελθόντος και της σύγχρονης καλλιτεχνικής σκηνής, μέχρι την ειρωνική αποκάλυψη των μηχανισμών που χαρακτηρίζουν τον «πολιτισμό της εικόνας» μας, όπου ο τελευταίος υπερίσχυσε του λόγου. Η φωτογραφία, η ψηφιακή εικόνα, το βίντεο δεν χρησιμοποιούνται με σκοπό την επιφανειακή παράσταση του πραγματικού αλλά για να οδηγήσουν την εσωτερικότητα του μεμονωμένου καλλιτέχνη να δημιουργήσει μια ενσυναίσθητη σχέση με το εξωτερικό, σε μια διάσταση που είναι συχνά σπάνια αλλά όχι λιγότερο αποτελεσματική, που κυριαρχείται από την γενική επιθυμία να αφηγηθούμε, να αναδείξουμε τη συμβολικά πτυχία αυτού που υπάρχει τόσο μέσα μας όσο και έξω από εμάς, ευνοώντας μια ποιητική του αποσπάσματος ως στοιχείου ικανού να φωτίσει την πολυπλοκότητα της πραγματικότητας. Υπάρχουν πολλοί λόγοι που μας δένουν πολιτισμικά σε ένα είδος μεσογειακής αδελφοσύνης με την Ελλάδα.

Χάρη στο πυκνό δίκτυο σχέσεων που δημιούργησε όλα αυτά τα χρόνια ο Αναπληρωτής Διευθυντής για τα διεθνή θέματα της σχολής Salvo Bitonti, ιδρυτής του FISAD International Festival of Art and Design Schools, του οποίου η τρίτη παρουσίαση θα πραγματοποιηθεί το 2023, μια επιλογή καλλιτεχνών από την Albertina Academy, δασκάλων και μαθητών, είναι φιλοξενούμενοι της ΑΣΚΤ στους χώρους του καλλιτεχνικού σταθμού της Υδρας, ενός συναρπαστικού νησιού του Αργοσαρωνικού, του οποίου η

la cui terza edizione si svolgerà nel 2023, una selezione di artisti dell'Accademia Albertina, docenti e studenti, è ospite dell'ASFA negli spazi della residenza artistica di Hydra, affascinante isola dell'arcipelago di Atene, la cui naturale suggestione si è accresciuta negli ultimi anni grazie all'arte contemporanea. Titolo della mostra, a cura del Prof. Gabriele Romeo, è "Anime".

Oltre agli spazi dell'Accademia, Hydra ospita la sede di uno dei principali collezionisti a livello mondiale di arte contemporanea, Dakis Joannou, con la sua Fondazione DESTE che, in contemporanea con la mostra dell'Albertina, allestisce all'interno dei suoi spazi la scultura di Jeff Koons "Apollo Kithara".

L'Albertina si presenta con le proposte, illustrate con particolari in catalogo, dei docenti Salvo Bitonti, Roberta Fanti, Stefano W. Pasquini, Alex Pinna, Laura Valle, e degli studenti

Giuseppe Gallace, Vahid Rastgou, Arianna Scubla, Andrea Stefanelli ed Alice Wunderle, in grado di testimoniare, con il loro lavoro, la variegata proposta formativa dell'Accademia e, dal punto di vista stilistico, rappresentare uno spaccato esemplare della scena contemporanea, impegnata in una ridefinizione dei generi e degli stili e in un rapporto di confronto serrato con la dimensione post moderna della tecnologia e dello spettacolo. Queste caratteristiche sfociano in un clima di generalizzato eclettismo stilistico, con punte di attenzione verso la rivisitazione dei linguaggi concettuali e pop, della pittura e della scultura, ed un'apertura significativa nei confronti dell'uso della fotografia e delle tecnologie video e digitali, in grado di costruire un ponte tra passato e presente, tradizione ed innovazione, per porgere lo sguardo in direzione del futuro.

γοντεία έχει μεγαλώσει τα τελευταία χρόνια χάρη στη σύγχρονη τέχνη. Ο τίτλος της έκθεσης είναι «Anime».

Εκτός από τους χώρους της ΑΣΚΤ, η Ύδρα φιλοξενεί τον εκθεσιακό χώρο ενός από τους κορυφαίους συλλέκτες σύγχρονης τέχνης στον κόσμο, το Δάκη Ιωάννου, με το Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ που, ταυτόχρονα με την έκθεση Albertina, παρουσιάζει το γλυπτό του Jeff Koons «Apollo Kithara». Η Albertina παρουσιάζει τις προτάσεις της όπως φαίνονται εικονογραφημένες με λεπτομέρειες στον κατάλογο, από τους καθηγητές Salvo Bitonti, Roberta Fanti, Stefano W. Pasquini, Alex Pinna, Laura Valle και από τους μαθητές Giuseppe Gallace, Vahid Rastgou, Arianna Scubla, Andrea Stefanelli και Alice

Wunderle, ικανοί να εκπροσωπήσουν με το έργο τους την ποικίλη εκπαιδευτική προσφορά της Ακαδημίας που ενδυναμώνεται με τη μεταμοντέρνα διάσταση της τεχνολογίας και του θεάματος. Αυτά τα χαρακτηριστικά οδηγούν σε ένα κλίμα γενικευμένου στιλιστικού εκλεκτικισμού, με κυριότερα σημεία ενδιαφέροντος την επανερμηνεία των εννοιολογικών και pop εκφράσεων, της ζωγραφικής και της γλυπτικής κι ένα σημαντικό άνοιγμα στη χρήση φωτογραφίας, βίντεο και ψηφιακών τεχνολογιών, ικανών να χτίσουν μια γέφυρα μεταξύ παρελθόντος και παρόντος, παράδοσης και καινοτομίας, κοιτώντας προς το μέλλον.

During the summer of 2021, the Albertina Academy welcomed at the rooms of the Hypogeum Rotonda del Talucchi, as part of the Summer Exhibition, a careful selection of video artworks from our homologous Athens School of Fine Athens.

As we wrote for the occasion, the works selected for the exhibition were characterized by a high level of professionalism, reflecting

on various themes ranging from social denunciation to the investigation of the places of urban life, to the archetypal dimensions of the past and contemporary art scene, to the ironic disclosure of the mechanisms that characterize our "image civilization", where the latter prevailed over logos.. Photography, digital image, video are not used with a view to grasp a "surface" of the real but to lead the interiority

of the individual artist to establish an empathic relationship with the outside, in a dimension that is often rarefied but no less effective, dominated by the desire to narrate, to highlight the symbolic aspect of what is both inside and outside of us, favoring a poetics of the fragment as an element capable of shedding light on the complexity of reality. There are many reasons that bind us culturally in a sort of

Mediterranean brotherhood with Greece.

Thanks to the dense network of relationships established over the years by the Deputy Director for Internalization Salvo Bitonti, inventor of the FISAD International Festival of Art and Design Schools, whose third edition will take place in 2023, a selection of artists from the Albertina Academy, teachers and students, is a guest of

the ASFA in the spaces of the artistic residence of Hydra, a fascinating island in the archipelago of Athens, whose natural charm has grown in recent years thanks to contemporary art. The title of the exhibition, curated by Prof. Gabriele Romeo, is "Anime". In addition to the spaces of the Academy, Hydra hosts the headquarters of one of the world's leading collectors of contemporary

art, Dakis Ioannou, with his DESTE Foundation which, simultaneously with the Albertina exhibition, prepares the Jeff Koons sculpture "Apollo Kithara". The Albertina presents itself with the proposals, illustrated with details in the catalogue, by the professors Salvo Bitonti, Roberta Fanti, Stefano W. Pasquini, Alex Pinna, Laura Valle, and by the students Giuseppe Gallace, Vahid Rastgou, Arianna

Scubla, Andrea Stefanelli and Alice Wunderle, able to testify, with their work, the varied educational offer of the Academy and, from a stylistic point of view, represents an exemplary cross-section of the contemporary scene, engaged in a redefinition of genres and styles and in a relationship of comparison tightened with the post-modern dimension of technology and entertainment. These

characteristics result in a climate of generalized stylistic eclecticism, with peaks of attention towards the reinterpretation of conceptual and pop languages, of painting and sculpture, and a significant opening towards the use of photography and video and digital technologies, in able to build a bridge between past and present, tradition and innovation, to look towards the future.

ATENE E TORINO A HYDRA NEL SEGNO DI UN FUTURO CONTEMPORANEO

Αθήνα, Τορίνο Ύδρα, στη προοπτική μιας κοινής πορείας

Salvo Bitonti

Vicedirettore per l'internazionalizzazione | Αναπληρωτής Κοσμήτορας για τη Διεθνοποίηση της Ακαδημίας του Τορίνο | *Deputy Dean for Internationalization*

L'Accademia di Belle Arti di Atene, ASFA, Athens School of Art, è la più antica e prestigiosa Istituzione greca per lo studio e la promozione delle arti. Fu fondata nel 1843 con l'intenzione di fornire alla Grecia moderna i nuovi artisti per la nascente nazione. La sua storia ha quindi accompagnato il processo di evoluzione dello Stato greco moderno. Il complesso principale è situato nei pressi del Museo Nazionale di Atene. Consta di diversi edifici in stile neoclassico di rara bellezza. Nei giardini che la circondano è possibile vedere, a imperitura memoria, i resti aggrovigliati di un grande cancello che fu divelto dalla forza di un carro armato durante una manifestazione degli studenti in opposizione al regime dittatoriale dei colonnelli che travolse la Grecia tra gli anni '60 e '70.

L'Accademia Albertina ha aperto un partenariato Erasmus con l'ASFA a partire dal 2016.

Durante una mobilità Erasmus svolta dallo scrivente con i colleghi Stefano W. Pasquini e Gabriele Romeo tre anni or sono, è nata l'idea di portare una mostra degli studenti di Atene a Torino, proposta accolta favorevolmente dal Rettore dell'Accademia, Nikos Tranos. Le opere video dei giovani artisti greci in mostra, sono stati l'esempio dell'aderenza alla

contemporaneità del loro lavoro.

La mostra, che ha avuto un grande successo nell'Ipogeo de La Rotonda, si è svolta nel mese di luglio dello scorso anno.

A sua volta l'Accademia di Torino presenta ora negli spazi espositivi di una pregevole sede ottocentesca distaccata dell'ASFA nell'isola di Hydra, la "Tompazi mansion", la mostra "Anime", con opere di ricerca di alcuni giovani talenti dell'Accademia a confronto con docenti affermati.

Le molteplici anime dell'arte si ricongiungono alle acque del mito nell'antica isola saronica.

Η έκθεση, που σημείωσε μεγάλη επιτυχία στο Hypogeum της La Rotonda, πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Ιούλιο.

Με τη σειρά της η Albertina Academy παρουσιάζει τώρα την έκθεση «Anime», στο αρχοντικό Τομπάζη, τον εκθεσιακό χώρο ενός πολύτιμου παραρτήματος της ΑΣΚΤ του 19ου αιώνα στο νησί της Ύδρας, με ερευνητικές εργασίες μερικών νέων ταλέντων από την Ακαδημία δίπλα στους αναγνωρισμένους καθηγητές τους.

Οι «πολλαπλές ψυχές της τέχνης» ξαναμπαίνουν στα νερά του μύθου στο αρχαίο νησί του Σαρωνικού.

Athens, Turin and Hydra in the process of a common future

The Athens School of Art, ASFA, is the oldest and most prestigious Greek institution for the study and promotion of the arts. It was founded in 1836 with the intention to cultivate a new era of artists for the nascent nation. Its history has therefore accompanied the evolution process of the modern Greek state. The main complex is located near the National Museum of Athens. It consists of several neoclassical-style buildings of rare beauty. In the gardens that surround it is possible to see, to everlasting memory, the tangled remains of a large gate that was torn up by the force of a tank

during a demonstration by students in opposition to the dictatorial regime of the colonels that overwhelmed Greece in the 1960s and 70s. The Albertina Academy has opened an Erasmus partnership with the ASFA since 2016. During an Erasmus mobility carried out by the writer with colleagues Stefano W. Pasquini and Gabriele Romeo three years ago, the idea was that of bringing an exhibition of the students of Athens to Turin, a proposal welcomed by the Rector of the Academy, Nikos Tranos. The video works of young Greek artists on display were an example of adherence to the contemporary nature

of their work.

The exhibition, which was a great success in the Hypogeum of La Rotonda, took place in July last year.

In turn, the Turin Academy is now presenting the "Anime" exhibition, in the "Tompazi mansion", the exhibition space of a valuable 19th-century branch of the ASFA on the island of Hydra, with research works by some young talents from the Academy next to their established professors.

The multiple souls of art rejoin the waters of myth in the ancient Saronic island.

ANIME: EQUILIBRI CRISTALLINI

Ψυχές: κρυστάλλινες ισορροπίες

Gabriele Romeo

Curatore | Επιμελητής | *Curator*

È per me un grandissimo piacere poter ritornare nell'incantevole Isola di Hydra con questa mostra intitolata *Anime*.

Certamente non è stato semplice selezionare le opere e gli artisti che potessero rappresentare il concept per questa esposizione così caleidoscopica.

Questa è una mostra che io personalmente voglio definire trasversale e concettuale al tempo stesso.

Ai cambiamenti, politici, sociali, economici, iniziati nel 2022 - lasciando parzialmente alle spalle la pandemia - si sono aggiunti altri fattori inquietanti per il nostro equilibrio mentale, per la nostra serenità comunitaria: la guerra in Ucraina indirettamente inferisce sull'Europa, carestie e siccità danno una visione, direi, quasi apocalittica su tutte quelle calamità naturali, e aggiungerei, inevitabili da contrastare da parte dell'essere umano.

Ma, dinnanzi a tutte queste casistiche come l'arte può riuscire a fornire risposte?

Per certi versi un esempio semplicissimo potremmo rintracciarlo con l'acqua, un bene primario che alimenta il nostro corpo dando, parimenti, sostentamento alle piante.

Un caso, questo che ci pone al sacrificio, al pensare remissivo del bene comune. Premesso quanto detto, l'alimento che con queste "diapositive" delle opere selezionate gli artisti sembrano cercare di nutrirsi, a mio avviso, sembra essere l'ANIMA - da qua il titolo *Anime* - per cercare di dissetare i

Είναι μεγάλη μου χαρά που μπορώ να επιστρέψω στο μαγευτικό νησί της Ύδρας με αυτή την έκθεση που τιτλοφορείται Anime. Σίγουρα δεν ήταν εύκολο να επιλέξουμε τα έργα και τους καλλιτέχνες που θα μπορούσαν να εκπροσωπήσουν το εννοιολόγημα για αυτή την καλειδοσκοπική έκθεση. Πρόκειται για μια έκθεση που προσωπικά θέλω να ορίσω ως εγκάρσια και εννοιολογική ταυτόχρονα. Στις πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές αλλαγές που ξεκίνησαν το 2022 - αφήνοντας εν μέρει την πανδημία πίσω - προστέθηκαν άλλοι ενοχλητικοί παράγοντες για την ψυχική μας ισορροπία, για την κοινοτική μας γαλήνη: ο πόλεμος στην Ουκρανία μαίνεται έμμεσα στην Ευρώπη, οι λιμοί και οι ξηρασίες δίνουν ένα όραμα, σχεδόν αποκαλυπτικό για όλες αυτές τις φυσικές καταστροφές και θα πρόσθετα, αναπόφευκτο να αντιμετωπιστεί από τον άνθρωπο. Όμως, μπροστά σε όλες αυτές τις καταστάσεις, πώς μπορεί η τέχνη να δώσει απαντήσεις; Κατά κάποιο τρόπο, θα μπορούσαμε να βρούμε ένα πολύ απλό παράδειγμα με το νερό, ένα πρωταρχικό αγαθό που τρέφει το σώμα μας δίνοντας ταυτόχρονα τροφή στα φυτά. Αυτή είναι μια περίπτωση που μας θέτει σε θυσία, σε υποτακτική σκέψη για το κοινό καλό. Τούτου λεχθέντος, η τροφή που με αυτές τις «διαφάνειες» των επιλεγμένων έργων οι καλλιτέχνες φαίνεται να προσπαθούν να καλλιεργήσουν, κατά τη γνώμη μου φαίνεται να είναι η ΨΥΧΗ – εξ' ου και ο τίτλος Anime – σαν να προσπαθεί να σβήσει τις σκέψεις και τα συναισθήματα που συμπιέτουν αμοιβαία στις «καρδιές» και στο «μυαλό» τους όπως εκδηλώνονται, ανάμεσα σε χρώματα, σημεία, εγκαταστάσεις, πεζογραφία, ποίηση και θέατρο, ισορροπίες και ανισορροπίες, κρυστάλλινες και οι δύο.

Ο Salvo Bitonti με τη Φαίδρα του (2007), επαν-ιχνυλατεί ένα μακρύ ταξίδι στον Ευρωπαϊκό, αποτείνοντας φόρο τιμής στην Ελλάδα, στην αγάπη του για τον «μύθο», χάρη στη συγκινητική ερμηνεία της Mita Medici και στη χρήση ήρεμης διαλεκτικής, από την οποία ο σκηνοθέτης εξισορροπεί τις

pensieri e le emozioni che concorrono reciprocamente nei loro “cuori” e nelle loro “menti” per manifestare, tra colori, segni, installazioni, prosa, poesia e teatro sia equilibri ancorché squilibri, entrambi cristallini.

Salvo Bitonti con la sua *Fedra* (2007), ripercorre così un lungo viaggio euripideo, rendendo omaggio alla Grecia, al suo amore verso il “mito”, grazie anche alla toccante interpretazione di Mita Medici e ad un uso della dialettica pacata, dalla quale il regista equilibra le pause della narrazione recitata insieme a panoramiche e ai dettagli nitidi del mare cristallino.

Dinnanzi alla rifrazione del sole sul “pelago”, veniamo però abbagliati da una luce intensa, profonda, infinita, come quella di origine dionisiaca che svincola il sole da ogni azione mirabile dall'occhio nudo dell'uomo. Questo è quello che accade con lo specchio negato di **Roberta Fanti** nell'opera intitolata *Pandora*, (2022).

Ripensare alla “natura morta” come soggettività di un azione vivente tra pulsioni di vita e di solitudine - rientra non a caso il tema della carestia, precedentemente introdotto nella mia premessa - è quello che propone **Giuseppe Gallace** nel suo dipinto su tela intitolato *Il Pasto* (2022).

Bandiere identitarie che gridano “libertà” con messaggi di solidarietà possiamo vederle, nella scelta che proponiamo con **Stefano W. Pasquini**, nel vessillo ricamato a mano intitolato *UF2001 /Sorry we're open/* (2020). Un intervento che urla indirettamente “noi ci siamo”, “esistiamo”, “viviamo”, ma voi “non ci vedete”. Una riflessione spurgata, quella dell'artista, che si inserisce anche in una narrazione pittorica, decorativa, e contestualmente grafica, intervenendo direttamente - grazie alla sua tavolozza cromatica - sul libro d'artista *UB2203*, (2019-2022) inteso, codesto, come memoriale, diario di convergenze destinate a raccogliere emozioni e momenti indelebili della sua vita biografica.

Se Antony Gormley, ai giorni nostri, nella sua scultura antropomorfa modula gli scheletri dei suoi corpi tra pieni e vuoti, lasciando libera l'idea dell'incognita sul riconoscimento degli individui ritratti, ecco come **Alex Pinna**, riesce inverosimilmente a proporci un equilibrista in tutta la sua compressione materica. La corda - medium impiegato dall'artista - diventa polisemantica: appiglio nel quale ancorarci con delicatezza, attenzione, pericolo, e traiettoria indeterminata della destinazione da raggiungere (la meta). *Alias* (2022), ci mostra, quindi un viandante che percorre una tra le tante strade che ognuno di noi si potrebbe trovare a

παύσεις της απαγγελθείσας αφήγησης με πανοραμικές λήψεις και καθαρές λειπομέρειες της κρυστάλλινης θάλασσας. Αντιμέτωποι με τη διάθλαση του ήλιου στη «θάλασσα» όμως, θαμπωνόμαστε από ένα έντονο, βαθύ, αέριο φως, σαν αυτό της διονυσιακής προέλευσης που αιαλλάσσει τον ήλιο από κάθε αξιοθαύμαστη ενέργεια από το γυμνό μάτι του ανθρώπου.

Αυτό συμβαίνει με τον αντεστραμμένο καθρέφτη της Roberta Fanti στο έργο με τίτλο Pandora, (2022). Η επανεξέταση της «νεκρής φύσης» ως υποκειμενικότητας μιας ζωντανής δράσης μεταξύ των παρορμήσεων της ζωής και της μοναξιάς -το θέμα του λιμού που εισήχθη προηγουμένως στην εισαγωγή μου δεν είναι τυχαίο – είναι αυτό που προτείνει ο Giuseppe Gallace στον πίνακά του σε καρβί με τίτλο Il Pasto. [το γεύμα] (2022). Μπορούμε να δούμε σημαίες ταυτότητας που φωνάζουν «ελευθερία» με μηνύματα αλληλεγγύης, στην επιλογή που προτεινουμε με τον Stefano W. Pasquini, στη χειροποίητη σημαία με τίτλο UF2001 (Sorry we're open) (2020). Μια παρέμβαση που έμμεσα φωνάζει «είμαστε εδώ», «υπάρχουμε», «ζούμε», αλλά εσείς «δεν μας βλέπετε». Μια εξαγνισμένη αντανάκλαση, αυτή του καλλιτέχνη, που παρεμβάλλεται επίσης σε μια εικονογραφική, διακοσμητική και γραφική αφήγηση με βάση τα συμφραζόμενα, παρεμβαίνοντας άμεσα -χάρη στη χρωματική της παλέτα στο βιβλίο του καλλιτέχνη UB2203, (2019-2022) που προορίζεται ως μνημόσυνο, ως ένα ημερολόγιο συγκλίσεων να συλλέξει συναισθήματα και ανεξίτηλες στιγμές της βιογραφίας του.

Αν ο Antony Gormley, σήμερα, στο ανθρώπινο μορφο γλυπτό του διαμορφώνει τους σκελετούς των σωμάτων του μεταξύ γεμάτου και κενού, αφήνοντας ελεύθερη την ιδέα του αγνώστου σχετικά με την αναγνώριση των ατόμων που απεικονίζονται, ο Alex Pinna απρόσμενα επιτυγχάνει να προτείνει έναν ισορροπιστή σ' όλη την πολυπλοκότητα του. Το σχοινί -μέσο που χρησιμοποιεί ο καλλιτέχνης- γίνεται πολυσημαντικό: ένα στήριγμα στο οποίο προσδέεται με λειψότητα, προσοχή, κίνδυνο- και σε μια απροσδιόριστη τροχιά του προορισμού που πρέπει να επιτευχθεί (ο στόχος). Το Alias (2022), μας δείχνει, λοιπόν, έναν ταξιδιώτη που διανύει έναν από τους πολλούς δρόμους που ο καθένας από εμάς μπορεί να βρεθεί να διαλέξει ανάμεσα στο «πεπρωμένο» και την «επιθυμία», προσέχοντας να μην πέσει στο κενό.

Είναι διασκεδαστικό να σκερτίζαμε την ιδέα ενός αντίθετου πεδίου, ή ενός λόφου γης που μετατρέπεται στο περιβάλλον του από φύση σε ανθρώπινο τεχνούργημα. Από γήπεδο γκολφ σε ξύλο που έμμεσα εννοείται, παρόλο που δεν υπάρχει και δεν απεικονίζεται. Αυτό προτείνει ο Valhid Rastgou στο White Cherry Jam (2022): από εννοιολογικά άποψη, είναι αξιοσημείωτο ότι στην αναζήτηση του ready-made ο δημιουργικός νεαρός σε αυτό το έργο μεταμορφώνει, σαν ξόρκι, τη μαρμελάδα κεράσι σε εκπληκτικά μπαλάκια του γκολφ: ένας μύθος του παραμυθιού πέρα από τη ρητορική όπου το βάζο μαρμελάδας μεταμορφώνεται αποσυντονίζοντας έτσι το νόημα, ή ίσως επιζητεί να ανασυντάξει ένα από τα πολλά παραμύθια των αδελφών Γκριμ.

Από έναν τύπο ζωγραφικής που ορίζεται έντονα από το σημάδι, στην Arianna Scubla, βρίσκουμε, στον πίνακα με τίτλο I mostri nel mostro [Τα τέρατα μέσα στο τέρας] (2022), μια στοχαστική και ενστικτώδη «βιομορφική έρευνα» που προορίζεται να επικεντρωθεί σε μια ενδοσκοπική πάνω στο σώμα, τη μυρωδιά των εφιαλτών και των ονείρων που προέρχονταν από τη «λειπομέρεια» και τη «ζωοτομία του ιδιαίτερου», ίσως για την κάθαρση της

dover scegliere tra “destino” e “volontà”, facendo attenzione a non cadere nel vuoto.

È divertente pensare all’idea di un contro-campo, o a una zolla di terra che si trasforma dal suo contesto dalla natura all’artificio umano. Da un campo da golf a un bosco, che indirettamente sono enunciati, pur non essendo presenti e raffigurati. È quello che propone in *White Cherry Jam* (2022), **Vahid Rastgou**: dal punto di vista concettuale è notevole la ricerca del ready-made che il nostro giovane creativo in questa opera tramuta, come in un incantesimo, dalla confettura di ciliegie in sorprendenti palline da golf. Una fabula del racconto oltre la retorica, il vaso della marmellata si trasforma, decontestualizzando così il significato, o forse volendo rettificare una delle tante fiabe dei Fratelli Grimm.

Da quella pittura fortemente segnica contraddistinta da **Arianna Scubla**, nel dipinto intitolato *I mostri nel mostro* (2022), riflessiva e istintiva ne risulta la “ricerca biomorfica” destinata a focalizzarsi in una introspezione sul corpo, fiutando incubi e sogni originati dal “dettaglio” e dalla “vivisezione del particolare”, forse, per la purificazione dell’anima eterna, oltrepassando quei confini di inquietudine che per primi ebbero modo di esplorare nella pittura figurativa Goya o Füssli.

Altri argomenti legati agli aspetti della comunicazione nella società e soprattutto indirizzati all’età dell’infanzia sono stati esplorati antropologicamente da **Andrea Stefanelli** sulla scultura site-specific *Buddha But More I’m Alone Behind My Dev /Eyes/* (2020). La socialità del bambino diventa il grattacapo da risolvere, poiché alla sua integrazione al contatto con il suo simile, cioè “l’altro”, corrisponde l’esplorazione di un mondo con tutte le equivalenti insidie. L’alterità che si manifesta sconosciuta si trova oggi perseguita da un “contatto a scrollo digitale” con le dita sopra un tablet o su qualsivoglia dispositivo mobile. Ma in tutto ciò manca una guida, un supporto, un abbecedario istruttivo che allo stesso tempo possa correggere, in un “bambino inconsapevole”, i numerosi casi di dislessia, DSA, e quelle patologie che ai giorni nostri i dati statistici rivelano - circoscritti all’età dell’infanzia - fortemente in crescita.

Ma, ritornando all’acqua, **Laura Valle** porge alla nostra riflessione, una dimostrazione sensibile di resilienza a partire dal parto. La donna diventa eroina della vita, genera luce al creato con tutte le sue sfumature cromatiche. E in *Subsurface*, (2019), l’artista presenta in mostra una porzione di questo complesso lavoro, la terza e ultima parte di una trilogia.

αιώνιας ψυχής, ξεπερνώντας εκείνα τα όρια ανησυχίας που ο Γκόγια ή ο Φούσλι ως πρώτοι εξερεύνησαν στην παραστατική ζωγραφική.

Άλλα θέματα που σχετίζονται με πτυχές της επικοινωνίας στην κοινωνία και απευθύνονται ειδικά στην παιδική ηλικία έχουν διερευνηθεί ανθρωπολογικά από τον Andrea Stefanelli στο επιτόπιο γλυπτό *Buddha But More I’m Alone Behind My Dev / Eyes /* (2020). Η κοινωνικότητα του παιδιού γίνεται ο πονοκέφαλος που πρέπει να λυθεί, αφού η ένταξή του στην επαφή με τον συνάνθρωπό του, δηλαδή τον «άλλο», αντιστοιχεί στην εξερεύνηση ενός κόσμου με όλες τις αντίστοιχες παγίδες. Η ετερότητα που εκδηλώνεται ως άγνωστη επιδιώκεται σήμερα από μια «ψηφιακή επαφή κύλισης» με τα δάχτυλα σε ένα tablet ή σε οποιαδήποτε κινητή συσκευή. Όλα αυτά όμως στερούνται ενός συνοδηγού, ενός στήριγματος, ενός εκκινητή-εκπαιδευτικού που μπορεί ταυτόχρονα να διορθώσει, για ένα «απληροφόρητο παιδί», τις πολυάριθμες περιπτώσεις δυσλεξίας, SLD και εκείνες τις παθολογίες που σήμερα, τα στατιστικά δεδομένα - περιορισμένα στην παιδική ηλικία - αποκαλύπτεται ότι αναπτύσσονται έντονα.

Έτσι, επιστρέφοντας στο νερό, η Laura Valle προσφέρει στον προβληματισμό μας μια ευαίσθητη «κατάθεση» ανθεκτικότητας του τοκετού. Η γυναίκα γίνεται ηρωίδα της ζωής, γεννά φως σε μια δημιουργία με όλες τις χρωματικές αποχρώσεις. Και στο *Subsurface*(2019), παρουσιάζει ένα μέρος αυτής της περίπλοκης δουλειάς που εκτίθεται. Φωτογραφικές εικόνες βαθιών εμβυθίσεων που αποκαλύπτουν μια διαδοχικότητα, θα έλεγα, ενός «μουίμπριτζιανού» αποτυπώματος. (Eadward Muybridge). Η βύθιση στο νερό είναι μια «ανατολή» ισορροπίας και η «γυναίκα» παλεύει ανάμεσα στις ημιδιαφανείς αποχρώσεις του μπλε, κρατώντας την αναπνοή της, αναζητώντας ηρεμία, «ασκητικά» και «υπερβατικά» οράματα.

Ολοκληρώνουμε την έκθεση με τη σχεδιαστική έρευνα της Alice Wunderle. Κατά τη λήψη εμβληματικών εικόνων που ανήκουν στην ποπ κουλτούρα - από ένα πακέτο τσιγάρα μέχρι το φθαρμένο και χλευασμένο πορτρέτο της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων - η νεαρή καλλιτέχνιδά μας για τη σειρά με τίτλο *S66 Untitled* (2021), μας παρέχει μέσα από τα ψηφιακά της σχέδια το σύγχρονο δράμα της σάτιρας- η παρωδία προφανώς εξάγεται, κατά τη γνώμη μου, από το εικαστικό φαινόμενο της νέας εκφραστικής τάσης που ορίζεται με τον όρο Jeek Art.

Η Jeek Art εκδηλώνεται στους νέους καλλιτέχνες ως ενοποίηση μεταξύ εμβληματικών πτυχών των υπερηρώων, που συχνά εξάγονται από τον κόσμο των κόμικ, σε συνδυασμό με μια πολύ προηγμένη χρήση τεχνολογίας και ψηφιακής επεξεργασίας, βρίσκοντας μια κατάληξη στις πρακτικές κατανάλωσης μέσων που ακολουθεί η Diamond Generation (γεννήθηκε περίπου μετά το 1980). Αυτή η ανατρεπτική γλώσσα που μόλις αναφέρθηκε, πέρα από την προσεκτική επιλογή των έργων που παρουσιάζονται συνολικά για αυτήν την έκθεση, ανοίγει ένα «παράθυρο συγγένειας» με την έκθεση που φιλοξενείται στο νησί της Ύδρας, στο Deste Foundation Project , αφιερωμένο στον Jeff Koons. Το πιο περίεργο είναι ο τίτλος του τελευταίου: «ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ». Έξω από το κτίριο εκείνης της έκθεσης, ένας μαγικός ήλιος του Koons - σαν τρελός ανεμόμυλος - στέκεται στην οροφή του πρώην

Immagini fotografiche di profonde immersioni che disvelano una sequenzialità, direi, di impronta “muybridgiana”. L’immersione nell’acqua, l’essere gettati è una “sospensione” dell’equilibrio e la “donna” lotta tra le traslucide tonalità del blu, trattenendo il respiro, scendendo a fondo nell’abisso per riuscire poi a risalire, in un complesso percorso di conquista, alla ricerca di calma e di visioni “ascetiche” e “trascendentali”. Concludiamo il percorso espositivo con la ricerca grafica di **Alice Wunderle**. Pur prelevando immagini iconiche appartenenti alla cultura Pop - da un pacchetto di sigarette al ritratto consumato e schernito di Alice nel Paese delle Meraviglie - la nostra giovane artista per la serie intitolata *S66enza titolo* (2021) ci fornisce attraverso i suoi disegni digitali il dramma contemporaneo della satira e della parodia apparentemente estratto, a mio avviso, dal fenomeno visivo della nuova tendenza espressiva definita con il termine Jeek Art.

La Jeek Art che si manifesta nei nuovi artisti come consolidamento tra aspetti iconici dei supereroi, spesso estratti dal mondo del fumetto, uniti ad un uso molto avanzato della tecnologia e dell’elaborazione digitale, trovando approdo all’interno delle pratiche mediatiche di consumo inseguite dalla Diamond Generation (i nati dopo il 1980 ca.). Questo dirompete linguaggio irruente appena accennato, oltre all’accurata selezione delle opere presentate nell’insieme per questo evento espositivo, spalanca una “finestra di affinità” con la mostra ospitata all’Isola di HYDRA, presso la Deste Foundation Project e dedicata a Jeff Koons. La cosa più curiosa è il titolo di quest’ultima: “APOLLO”. All’esterno dell’edificio di quella mostra un magico sole koonsiano - come una girandola impazzita - svetta sul tetto dell’ex-macello alla Slaughterhouse, quasi a voler dare pace e serenità alla liberazione spirituale delle “ANIME” che abbiamo raccolto per questa mostra, grati al Direttore Nikos Tranos e a tutta l’Athens School of Fine Arts di avere dato “ascolto sinestetico” ai nostri artisti, pensatori visivi, dell’Albertina.

σφαγείου σαν να δίνει γαλήνη και ειρήνη στην πνευματική απελευθέρωση των «ΨΥΧΩΝ» που έχουμε συγκεντρώσει για αυτήν την έκθεση. Είμαστε ευγνώμονες στον Πρύτανη Νίκο Τρανό και σε ολόκληρη την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας που έδωσε «συναισθητική ακρόαση» στους καλλιτέχνες μας, στοχαστές των εικόνων, της Ακαδημίας Albertina.

SOULS: CRYSTAL CLEAR BALANCES

It is a great pleasure for me to be able to return to the enchanting island of Hydra with this exhibition entitled *Anime*. Certainly, it was not easy to select the works and artists who could represent the concept for this kaleidoscopic exhibition. This is an exhibition that I personally want to define as transversal and conceptual at the same time. To the political, social, and economic changes that began in 2022 - partially leaving the pandemic behind - were added other disturbing factors for our mental equilibrium, for our community serenity: the war in Ukraine indirectly rages on Europe, famines and droughts give a vision, I would say, almost apocalyptic on all those natural disasters, and I would add, inevitable to be confronted by the human being. But, in the face of all these cases, how can art be able to provide answers? In some ways, we could find a very simple example with water, a primary good that nourishes our body by giving, at the same time, sustenance to plants. This is a case that places us in sacrifice, in submissive thinking of the common good. Having said that, the food that with these “slides” of the selected works the artists seem to try to nourish, in my opinion, seems to be the SOUL - hence the title *Anime* - to try to quench the thoughts and emotions that concur reciprocally in their “hearts” and in their “minds”, to manifest, between colors, signs, installations,

prose, poetry and theatre both balances and imbalances, both crystalline.

Salvo Bitonti with his *Phaedra* (2007), (2007), thus retraces a long Eurypidic journey, paying homage to Greece, to his love for the “myth”, thanks also to the touching interpretation of Mita Medici and to a use of calm dialectic, from which the director balances the pauses of the recited narrative together with panoramas and crisp details of the crystal clear sea. Faced with the refraction of the sun on the “sea”, however, we are dazzled by an intense, deep, infinite light, like that of Dionysian origin that releases the sun from any admirable action from the naked eye of man.

This is what happens with Roberta Fanti’s denied mirror in the work entitled *Pandora*, (2022). Rethinking the “still life” as the subjectivity of a living action between the impulses of life and loneliness - the theme of famine, previously introduced in my introduction - is not by chance - is what Giuseppe Gallace proposes in his painting on canvas entitled *Il Pasto* [the meal] (2022).

We can see identity flags that shout out “freedom” with messages of solidarity, in the choice we propose with Stefano W. Pasquini, in the hand-embroidered flag titled *UF2001* (Sorry we’re open) (2020). An intervention that indirectly screams “we are here”, “we exist”, “we

live”, but you “do not see us”. A purged reflection, that of the artist, which is also inserted in a pictorial, decorative and contextually graphic narration, intervening directly - thanks to its chromatic palette - on the artist’s book *UB2203*, (2019-2022) intended, this, as memorial, a diary of convergences destined to collect emotions and indelible moments of his biographical life.

If Antony Gormley, today, in his anthropomorphic sculpture modulates the skeletons of his bodies between full and empty, leaving free the idea of the unknown about the recognition of the individuals portrayed, this is how Alex Pinna unlikely succeeds in proposing an equilibrist in all its material compression. The rope - medium used by the artist - becomes polysemantic: a foothold in which to anchor with delicacy, attention, danger, and an indeterminate trajectory of the destination to be reached (the goal). *Alias* (2022), shows us, therefore, a traveler who travels one of the many roads that each of us might find himself having to choose between “destiny” and “will”, being careful not to fall into the void.

It is fun to think of the idea of a counter-field, or a clod of earth that is transformed from its context from nature to human artifice. From a golf course to a wood, which are indirectly enunciated, even though they are not present and depicted. This is what Vahid Rastgou proposes in *White Cherry Jam*

(2022): from a conceptual point of view, the search for the ready-made is remarkable that our young creative in this work transforms, as in a spell, from cherry jam into surprising golf balls. A fabula of the tale beyond rhetoric, the jam jar is transformed, thus decontextualizing the meaning, or perhaps wanting to rectify one of the many fairy tales of the Brothers Grimm. From a type of painting strongly defined by sign in Arianna Scubla, we find, in the painting titled *I mostri nel mostro* [The monsters within the monster] (2022), a reflective and instinctive “biomorphic research” is destined to focus on an introspection on the body, sniffing nightmares and dreams originated from the “detail” and the “vivisection of the particular”, perhaps, for the purification of the eternal soul, going beyond those boundaries of restlessness that Goya or Füssli were the first to explore in figurative painting.

Other topics related to aspects of communication in society and especially addressed to the childhood age have been anthropologically explored by Andrea Stefanelli on the site-specific sculpture *Buddha But More I’m Alone Behind My Dev / Eyes /* (2020). The sociality of the child becomes the headache to be solved, since his integration into contact with his fellow man, that is “the other”, corresponds to the exploration of a world with all the equivalent pitfalls. The otherness that manifests itself as

unknown is today pursued by a “digital scroll contact” with the fingers on a tablet or any mobile device. But all this lacks a guide, a support, an educational primer that can at the same time correct, in an “unconscious child”, the numerous cases of dyslexia, SLD, and those pathologies that today statistical data reveal - limited to childhood age - strongly growing.

But, returning to the water, Laura Valle offers to our reflection, a sensitive demonstration of resilience starting from childbirth. The woman becomes the heroine of life, she generates light to creation with all her chromatic shades. And in *Subsurface*, (2019), the artist presents a portion of this complex work on display, the third and final part of a trilogy. Photographic images of deep immersions that reveal a sequentiality, I would say, with a “muybridgian” imprint. Immersion in water, being thrown is a “suspension” of equilibrium and the “woman” struggles between the translucent shades of blue, holding her breath, descending deeply into the abyss to then be able to rise again, in a complex path of conquest, in search of calm and “ascetic” and “transcendental” visions. We conclude the exhibition with Alice Wunderle’s graphic research. While taking iconic images belonging to Pop culture - from a pack of cigarettes to the worn and mocked portrait of Alice in *Wonderland* - our young artist for the series entitled *S66 Untitled* (2021)

provides us through her digital drawing with the contemporary drama of satire and parody apparently extracted, in my opinion, from the visual phenomenon of the new expressive trend defined with the term *Jeek Art*. The *Jeek Art* that manifests itself in new artists as a consolidation between iconic aspects of superheroes, often extracted from the world of comics, combined with a very advanced use of technology and digital processing, finding a landing within the media practices of consumption pursued by *Diamond Generation* (born after about 1980) This disruptive language just mentioned, in addition to the careful selection of the works presented as a whole for this exhibition, opens up a “window of affinity” with the exhibition hosted on the island of Hydra, at the *Deste Foundation Project* and dedicated to Jeff Koons. The most curious thing is the title of the latter: “*APOLLO*”. Outside the building of that exhibition a magical Koonsian sun - like a crazy pinwheel - stands on the roof of the former slaughterhouse, as if to give peace and serenity to the spiritual liberation of the “*SOULS*” we have collected for this exhibition. We are grateful to Rector Nikos Tranos and to the entire Athens School of Fine Arts for having given “synaesthetic listening” to our artists, visual thinkers, of the *Albertina Academy*.

SALVO BITONTI

Salvo Bitonti è un regista teatrale e cinematografico, drammaturgo, saggista e docente di recitazione, Regia e Storia del Cinema; nato a Siracusa nel 1961, vive tra Roma e Torino. Nel corso della sua carriera, ha firmato oltre 40 regie teatrali nei maggiori teatri italiani e stranieri, prediligendo sia autori classici che contemporanei. Ha lavorato sulle interazioni tra teatro e cinema. Ha diretto per sei edizioni il SFFM, il *Sicilian Film Festival* di Miami. Docente di Storia dello Spettacolo dal 1996 e poi di Regia e Storia del Cinema nelle Accademie di Belle Arti, è stato Direttore dell'Accademia Albertina di Torino e della Pinacoteca Albertina dal 2013 al 2019. Ha inoltre creato il FISAD, *Festival Internazionale delle Scuole d'Arte e Design*, con cadenza quadriennale. La prima edizione si è svolta a Torino nel 2015, la seconda nel 2019.

Ο Salvo Bitonti είναι θεατρικός και κινηματογραφικός σκηνοθέτης, θεατρικός συγγραφέας, δοκιμογράφος και καθηγητής Υποκριτικής, Σκηνοθεσίας και Ιστορίας του Κινηματογράφου. Γεννημένος στις Συρακούσες το 1961, ζει μεταξύ Ρώμης και Τορίνο. Κατά τη διάρκεια της καριέρας του έχει υπογράψει πάνω από 40 θεατρικές παραγωγές σε μεγάλα ιταλικά και ξένα θέατρα, εργαζόμενος τόσο σε κλασικούς όσο και σύγχρονους δημιουργούς. Μελέτησε τις αλληλεπιδράσεις μεταξύ Θεάτρου και Κινηματογράφου. Διύσθυσε το SFFM, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Σικελίας στο Μαϊάμι, για έξι διοργανώσεις. Λέκτορας στην Ιστορία της Ψυχαγωγίας από το 1996 και στη συνέχεια στη Σκηνοθεσία και την Ιστορία του Κινηματογράφου στις Ακαδημίες Καλών Τεχνών, υπήρξε Κοσμήτορας της Ακαδημίας Albertina στο Τορίνο και Διευθυντής του «Pinacoteca Albertina» από το 2013 έως το 2019. Δημιούργησε επίσης το FISAD, Διεθνές Φεστιβάλ Σχολών Τέχνης και Σχεδίου, με τετραετή κύκλο. Η πρώτη έκδοση πραγματοποιήθηκε στο Τορίνο το 2015, η δεύτερη το 2019.

Salvo Bitonti is a theatrical and film director, playwright, essayist and professor of Acting, Direction and History of Cinema; born in Syracuse in 1961, he lives between Rome and Turin. During his career, he has signed over 40 theatrical productions in major Italian and foreign theaters, favoring both classical and contemporary authors. He worked on the interactions between Theater and Cinema. He directed the SFFM, the *Sicilian Film Festival* in Miami, for six editions. Lecturer in the History of Entertainment since 1996 and then in Directing and History of Cinema in the Academies of Fine Arts, he was Dean of the the Albertina Academy in Turin and Director of the “Pinacoteca Albertina” from 2013 to 2019. He also created the FISAD, *International Festival of Art and Design Schools*, every four years. The first edition took place in Turin in 2015, the second in 2019.

Fedra

Liberamente ispirato all'opera Ippolito
di Euripide
e al poemetto *Fedra* di Ghiannis Ritsos

con

Mita Medici (Fedra)
e
Antonio Mancino (Teseo)
Ivo Micioni (Ippolito)

Scritto e diretto
da
Salvo Bitonti

Direttore della fotografia
Dario Corno

Musiche originali
Dario Arcidiacono

Scenografia
Salvo Bitonti

Costumi
Vera Cozzolino

Montaggio
Michele Fornasero
Simone Catania

Il film è stato interamente girato nell'i-
sola di Stromboli
Durata 27 min. circa
Dvd Pal 16/9 Dvcam
Copyright Salvo Bitonti 2007

Phaedra

Freely inspired by Euripides' work
Ippolito and to the poem *Phaedra* by
Ghiannis Ritsos

with

Mita Medici (Phaedra)
and
Antonio Mancino (Theseus) Ivo Micioni
(Hippolytus)

Written and directed
by
Salvo Bitonti

Photography
Dario Corno

Music
Dario Arcidiacono

Set Design
Salvo Bitonti

Costumes
Vera Cozzolino

Editing
Michele Fornasero
Simone Catania

The film was shot entirely on the island
of Stromboli
Duration 27'
Dvd Pal 16/9 Dvcam
Copyright Salvo Bitonti 2007

Φαίδρα

Ελεύθερα εμπνευσμένη από το έργο του Ευριπίδη
Ιππόλιτων και από το ποίημα Φαίδρα του Γιάννη
Ρίτσου

με

Mita Medici (Φαίδρα)

και
Αντόνιο Μαντσίνιο (Θησέας) Ίβο Μιτσιόνι
(Ιππόλυτος)

Σενάριο και σκηνοθεσία
με
Σάλβο Μπιπόντι

Φωτογραφία
Ντάριο Κορνό

ΜΟΥΣΙΚΗ
Dario Arcidiacono

Σκηνογραφία
Σάλβο Μπιπόντι

Κοστούμια
Βέρα Κοζολίνο

Επεξεργασία
Michele Fornasero Simone Catania

Η ταινία γυρίστηκε εξ ολοκλήρου στο νησί
Στρόμπολι
Διάρκεια 27'
Dvd Pal 16/9 Dvcam
Πνευματικά δικαιώματα Salvo Bitonti 2007

ROBERTA FANTI

Visual Artist.

Nata a Bologna, nel 1988 si diploma in Pittura all'Accademia di Belle Arti di Bologna e dal 1991 è Docente di Anatomia Artistica.

Vive e lavora a Torino dal 2006 dove insegna Anatomia Artistica all'Accademia di Belle Arti.

Dal 1987 espone in mostre personali e collettive in Italia e all'estero, tra le numerose esposizioni si segnalano le personali promosse dall'Assessorato alla Cultura di Bologna, Cahiers du Triangle (Saint Etienne, Salonicco, Bologna) e la XII Quadriennale d'Arte di Roma "Italia 1950-1990".

Nel 1995 è tra i fondatori della galleria ZOO 21&23 a Bologna, dove hanno esposto artisti italiani e stranieri, coordinati dai critici d'arte, Alessandra Borgogelli, Roberto Vitali e Fabiola Naldi con cui ha collaborato come artista e alla programmazione e ideazione di eventi.

Εικαστική καλλιτέχνης.

Γεννήθηκε στη Μπολόνια, το 1988 αποφοίτησε από τη Ζωγραφική στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Μπολόνια και από το 1991 είναι καθηγήτρια Καλλιτεχνικής Ανατομίας.

Ζει και εργάζεται στο Τορίνο από το 2006 όπου διδάσκει Καλλιτεχνική Ανατομία στην Ακαδημία Καλών Τεχνών. Από το 1987 έχει εκθέσει σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ιταλία και στο εξωτερικό, ανάμεσα στις πολυάριθμες εκθέσεις ξεχωρίζουμε τις ατομικές εκθέσεις που οργανώθηκαν από το Τμήμα Πολιτισμού της Μπολόνια, το Cahiers du Triangle (Saint Etienne, Θεσσαλονίκη, Μπολόνια) και το XII Quadriennale d'Arte of Rome «Ιταλία 1950-1990». Το 1995 υπήρξε μία από τους ιδρυτές της γκαλερί ZOO 21 & 23 στη Μπολόνια, όπου εξέθεσε Ιταλούς και ξένους καλλιτέχνες, με συντονιστή τους κριτικούς τέχνης, Alessandra Borgogelli, Roberto Vitali και Fabiola Naldi με τους οποίους συνεργάστηκε ως καλλιτέχνης και στον προγραμματισμό των δράσεων.

Visual Artist.

She was born in Bologna, in 1988 she graduated in Painting at the Academy of Fine Arts in Bologna and since 1991 she is a professor of Artistic Anatomy.

She has lived and worked in Turin since 2006 where she teaches Artistic Anatomy at the Academy of Fine Arts.

Since 1987 he has exhibited in solo and group exhibitions in Italy and abroad, among the numerous exhibitions we highlight the solo shows promoted by the Department of Culture of Bologna, Cahiers du Triangle (Saint Etienne, Thessaloniki, Bologna) and the XII Quadriennale d'Arte of Rome "Italy 1950-1990".

In 1995 she was one of the founders of the ZOO 21 & 23 gallery in Bologna, where they exhibited Italian and foreign artists, coordinated by art critics, Alessandra Borgogelli, Roberto Vitali and Fabiola Naldi with whom she collaborated as an artist and in the programming of events.

Pandora, 2022, digital print on canvas, 65 x 40 x 4,5 cm

GIUSEPPE GALLACE

Giuseppe Gallace (Soverato, CZ, 1993) è un artista che vive e opera a Torino dal 2016.

Ha esposto nel territorio piemontese in diverse gallerie e collaborato, ad esempio, con l'Accademia Albertina, il MAU e la Pinacoteca Albertina in diversi progetti, sia artistici che di riqualificazione della città di Torino.

Alla figura di artista e pittore affianca quella di insegnante di pittura e disegno, privatamente e in ambito scolastico, oltre a ricoprire il ruolo di Cultore della Materia di Pittura in Accademia.

Il suo lavoro si sviluppa attorno alle pulsioni di vita e di morte, ed attorno al modo in cui esse si intersecano; racconta di erotismo, sesso, violenza, sensi di colpa e solitudine utilizzando tecniche tradizionali, mescolate ad elementi del linguaggio contemporaneo.

Ο Giuseppe Gallace (Soverato, CZ, 1993) είναι ένας καλλιτέχνης που ζει και εργάζεται στο Τορίνο από το 2016. Έχει εκθέσει στην περιοχή του Πιεμόντε σε πολλές γκαλερί και έχει συνεργαστεί, για παράδειγμα, με την Accademia Albertina, το MAU και την Pinacoteca Albertina σε διάφορα έργα, τόσο καλλιτεχνικά όσο και ανάπλασης της πόλης του Τορίνο.

Δίπλα στη φιγούρα του καλλιτέχνη και του ζωγράφου, εντάσσεται κι αυτή του δασκάλου ζωγραφικής και σχεδίου, ιδιωτικά και στο σχολείο, ενώ κατέχει και τον ρόλο του Ειδικού στο αντικείμενο της ζωγραφικής στην Ακαδημία.

Το έργο του αναπτύσσεται γύρω από τις παρορμήσεις της ζωής και του θανάτου και γύρω από τον τρόπο με τον οποίο διασταυρώνονται. Μιλάει για τον ερωτισμό, το σεξ, τη βία, την ενοχή και τη μοναξιά χρησιμοποιώντας παραδοσιακές τεχνικές, αναμειγμένες με στοιχεία των σύγχρονων τάσεων.

Giuseppe Gallace (Soverato, CZ, 1993) is an artist who has lived and worked in Turin since 2016.

He has exhibited in the Piedmont area in various galleries and collaborated, for example, with the Accademia Albertina, the MAU and the Pinacoteca Albertina in various projects, both artistic and redevelopment of the city of Turin.

Alongside the figure of artist and painter, he joins that of painting and drawing teacher, privately and in school, as well as holding the role of Expert in the subject of painting at the Academy.

His work develops around the impulses of life and death, and around the way in which they intersect; he talks about eroticism, sex, violence, guilt and loneliness using traditional techniques, mixed with elements of the contemporary.

Il pasto, 2022, oil on canvas, 21 x 14 cm

STEFANO W. PASQUINI

Artista, curatore e scrittore, Stefano W. Pasquini (Bologna, 1969) ha esposto in sedi prestigiose quali, tra le altre, l'ICA di Londra, la National Portrait Gallery (Londra), Art in General (New York), MAMbo, Museo Casa Morandi (Bologna), Newhouse Center for Contemporary Art di Staten Island (New York) e al MACRO di Roma. Conduce un programma di arte e cultura su Radio Città Fujiko. Insegna Tecniche Grafiche Speciali all'Accademia Albertina di Belle Arti di Torino. Il suo lavoro è una ricerca concettuale che non disdegna le tecniche tradizionali quali la pittura figurativa, la terracotta e l'acquerello.

Ο καλλιτέχνης, επιμελητής και συγγραφέας, Stefano W. Pasquini (Μπολόνια, 1969) έχει εκθέσει σε σημαντικούς εκθεσιακούς χώρους όπως μεταξύ άλλων, η ICA στο Λονδίνο, η National Portrait Gallery (Λονδίνο), η Art in General (Νέα Υόρκη), το MAMbo, το Museo Casa Morandi (Μπολόνια), το Newhouse Center for Contemporary Art στο Staten Island (Νέα Υόρκη) και το MACRO στη Ρώμη. Παρουσιάζει ένα πρόγραμμα τέχνης και πολιτισμού στο Radio Città Fujiko. Διδάσκει Ειδικές Γραφικές Τεχνικές στην Ακαδημία Καλών Τεχνών Albertina στο Τορίνο. Το έργο του αποτελεί μια εννοιολογική έρευνα που δεν περιφρονεί τις παραδοσιακές τεχνικές όπως η παραστατική ζωγραφική, η τερακότα και η ακουαρέλα.

Artist, curator and writer, Stefano W. Pasquini (Bologna, 1969) has exhibited in prestigious venues such as, among others, the ICA in London, the National Portrait Gallery (London), Art in General (New York), MAMbo, Museo Casa Morandi (Bologna), Newhouse Center for Contemporary Art in Staten Island (New York) and MACRO in Rome. He hosts an art and culture program on Radio Città Fujiko. He teaches Special Graphic Techniques at the Albertina Academy of Fine Arts in Turin. His work is a conceptual research that does not disdain traditional techniques such as figurative painting, terracotta and watercolor.

UF2001 (Sorry we're open), 2020, embroidered flag, 121 x 151 cm

UB2203, 2019-2022, artist book, mixed media, 86 pp, 33 x 25,5 x 5 cm

ALEX PINNA

Alex Pinna (www.alexpinna.org) è nato ad Imperia, diplomato al corso di pittura all'Accademia di Belle Arti di Brera, vive e lavora a Milano.

Dal 1994 espone costantemente in mostre personali e collettive, tra le mostre più recenti segnaliamo "Preziose prospettive" Kromya art gallery di Lugano, "Postproduction II, 20th Art Stays contemporary art festival" Ptuj Slovenia, "In a nutshell" spazio Dilmos a Milano, "Mirrors" Saraceno art gallery a Roma, "Shiny happy details" presso la galleria A'Nica di Milano, "Trust you" galleria Giovanni Bonelli di Pietrasanta, "Non c'è più orizzonte" galleria La Giarina di Verona, "Oggetti smarriti" gioielli e sculture, galleria Babs di Milano, "Twixt land & sea: tales" palazzo Bevilacqua a Bologna, "A new space" NM gallery di Montecarlo, "Italian summer" museo MOAH di Lancaster, Los Angeles.

È docente incaricato per la cattedra di scultura in Accademia Albertina di belle arti di Torino.

Ο Alex Pinna (www.alexpinna.org) γεννήθηκε στην Imperia, αποφοίτησε από το μάθημα ζωγραφικής στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Brera, ζει και εργάζεται στο Μιλάνο.

Από το 1994 εκθέτει συνεχώς σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις- από τις πιο πρόσφατες επισημαίνουμε την γκαλερί τέχνης Kromya στο Λουγκάνο, "Postproduction II, 20th Art Stays contemporary art festival" Ptuj, Σλοβενία, "In a nutshell", χώρος Dilmos στο Μιλάνο, "Mirrors", γκαλερί τέχνης Saraceno στη Ρώμη, "Shiny happy details" στη γκαλερί A'Nica στο Μιλάνο, "Trust you" στη γκαλερί Giovanni Bonelli στην Pietrasanta, "Non c'è più orizzonte" στη Γκαλερί La Giarina στη Βερόνα, «Oggetti smarriti», κοσμήματα και γλυπτά, γκαλερί Babs στο Μιλάνο, «Twixt land & sea: tales» στο Bevilacqua στη Μπολόνια, «Ένας νέος χώρος» γκαλερί NM στο Montecarlo, «Ιταλικό καλοκαίρι» Μουσείο MOAH στο Λάνκαστερ, Λος Άντζελες.

Διδάσκει Γλυπτικά στην Ακαδημία Καλών Τεχνών Albertina στο Τορίνο.

Alex Pinna (www.alexpinna.org) was born in Imperia, graduated from the painting course at the Brera Academy of Fine Arts, lives and works in Milan.

Since 1994 he has constantly exhibited in solo and group exhibitions, among the most recent exhibitions we point out "Precious perspectives" Kromya art gallery in Lugano, "Postproduction II, 20th Art Stays contemporary art festival" Ptuj, Slovenia, "In a nutshell", Dilmos space in Milan, "Mirrors", Saraceno art gallery in Rome, "Shiny happy details" at the A'Nica gallery in Milan, "Trust you" at Giovanni Bonelli gallery in Pietrasanta, "Non c'è più orizzonte" at La Giarina gallery in Verona, "Oggetti smarriti", jewels and sculptures, Babs gallery in Milan, "Twixt land & sea: tales" Bevilacqua palace in Bologna, "A new space" NM gallery in Montecarlo, "Italian summer" MOAH museum in Lancaster, Los Angeles. He teaches Sculpture at the Albertina Academy of Fine Arts in Turin.

Alias, 2022, knotted rope and steel, 50 x 24 x 10 m + rope

VAHID RASTGOU

Vahid Rastgou è un artista multimediale di nazionalità iraniana che lavora nell'area del cinema e l'arte digitale. È il Direttore Creativo della Lady Boss Campaign, un'iniziativa globale sull'uguaglianza di genere. È stato Coordinatore Creativo della 38° Edizione del Torino Film Festival, dove ha diretto la Cerimonia del Premio la Stella della Mole di Torino in onore di Isabella Rossellini. Ha diretto un programma video per la View Conference 2020 ed è stato membro del team digitale della fiera d'arte Artissima 2021. È uno studente dell'Accademia Albertina di Belle Arti di Torino, Italia.

Vahid Rastgou is an Iranian multi-media artist working in film and digital art. He is the Creative Director of the Lady Boss Campaign, a global gender equality initiative. He was the Creative Coordinator for the 38th Edition of the Torino Film Festival, where he directed the Star of Torino Award Ceremony honoring Isabella Rossellini. He directed a video program for the View Conference 2020 and was a member of Artissima Art Fair 2021's digital team. He is a student of the Albertina Academy of Fine Arts in Turin, Italy.

In the opposite pages: *White Cherry Jam*, 2022, Ready-made, 19 x 19 x 30 cm

Ο Vahid Rastgou είναι ένας Ιρανός καλλιτέχνης πολυμέσων που εργάζεται στον κινηματογράφο και την ψηφιακή τέχνη. Είναι ο Δημιουργικός Διευθυντής της εκστρατείας Lady Boss, μιας παγκόσμιας πρωτοβουλίας για την ισότητα των φύλων. Ήταν ο Δημιουργικός Συντονιστής για την 38η Έκδοση του Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Τορίνο, όπου διηύθυνε την τελετή απονομής των βραβείων Star of Torino προς τιμήν της Isabella Rossellini. Διηύθυνε ένα πρόγραμμα βίντεο για το View Conference 2020 και ήταν μέλος της ψηφιακής ομάδας Artissima Art Fair 2021. Είναι φοιτητής της Ακαδημίας Καλών Τεχνών Albertina στο Τορίνο της Ιταλίας.

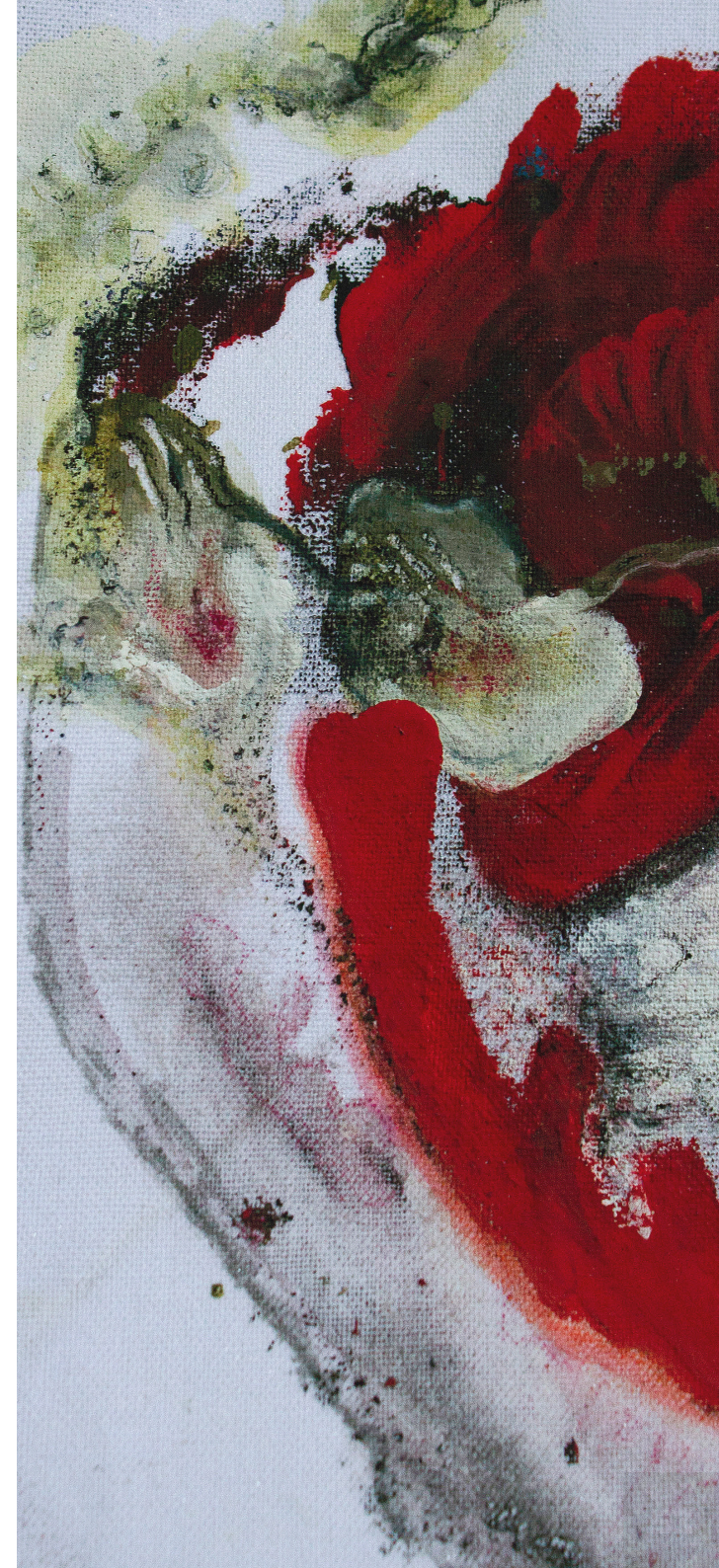

ARIANNA SCUBIA

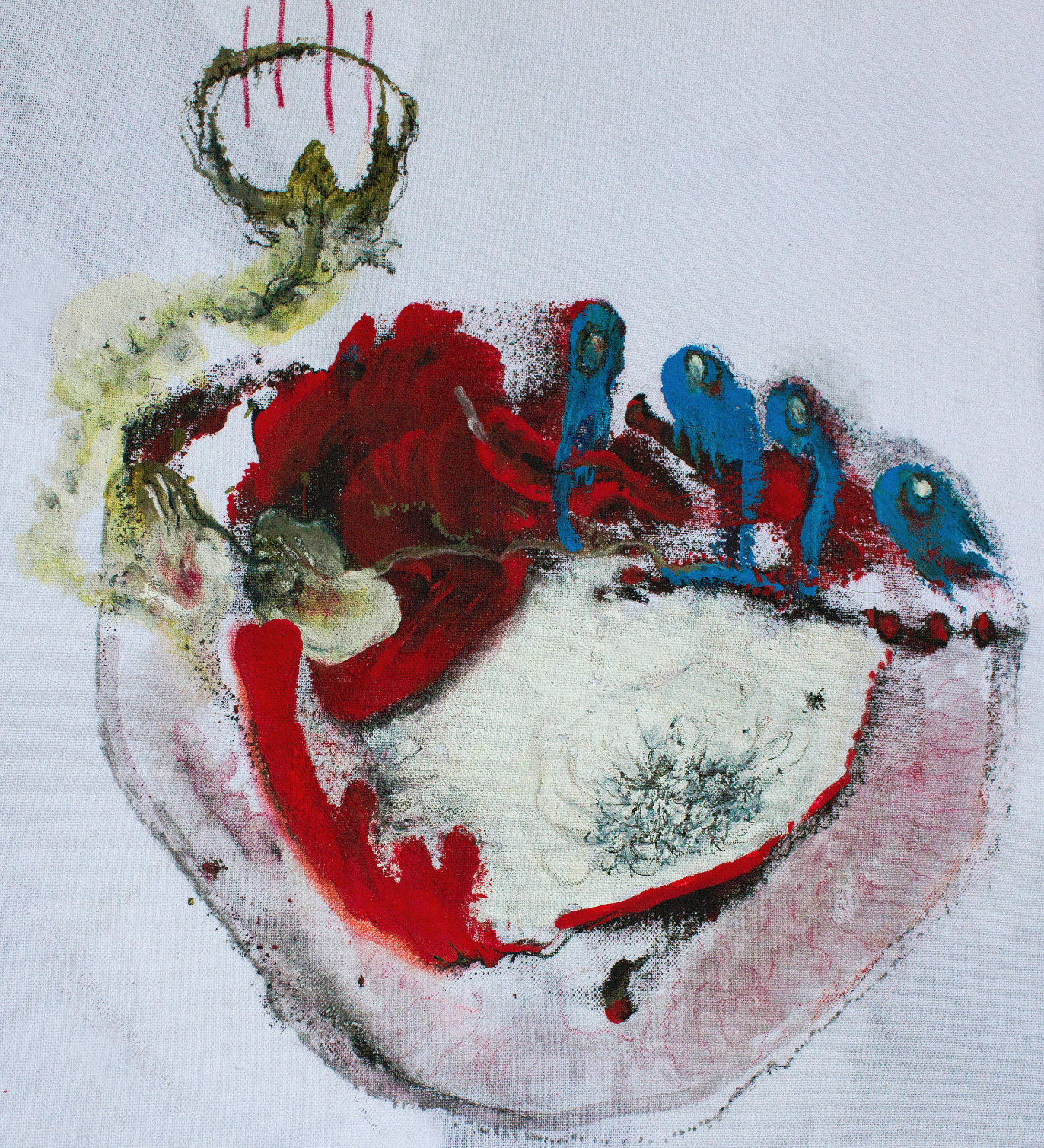
Arianna Scubla è nata a Perugia nel 1997. Dacchè ne ha memoria, ha sempre disegnato: era il mezzo con cui si isolava da quello che era all'infuori di sè, compresi rumori e situazioni. Ha frequentato l'indirizzo Pittura al Liceo Artistico Bernardino di Betto, studiando col prof. Marco Balucani, e successivamente si è laureata al Triennio di Pittura all'Accademia Belle Arti di Firenze col professor Adriano Bimbi. Qui prende parte al collettivo Spazio Buho, con cui partecipa alla prima collettiva, *Casa*, presso la Facoltà di Architettura di Firenze. Dal 2021 abbandona la pittura figurativa per dedicarsi ad una ricerca astratta e più personale, che a volte fa uso di mezzi poco tradizionali. Il corpo, che lei descrive come "piccolo contenitore di spirito e organi vitali, oggetto fragile e corruttibile", e le esperienze ad esso legato, sono i soggetti chiave di questa ricerca pittorica che ha radici profonde nell'esistenzialismo della pittura astratta del dopoguerra del secolo scorso, con episodi di lirismo che tracciano un segno della sua esperienza personale. Attualmente frequenta il corso di Biennio di Pittura con la professoressa Laura Avondoglio all'Accademia Albertina di Belle Arti di Torino.

Arianna Scubla was born in Perugia in 1997. Since she can remember it, she has always been drawing: it was the means by which she isolated herself from what was outside of herself, including noises and situations. She studied Paintings at the Bernardino di Betto Art School, with prof. Marco Balucani, and later she graduated from the Bachelor of Painting at the Academy of Fine Arts in Florence with Professor Adriano Bimbi. Here she took part in the Spazio Buho collective, with which she participated in the first collective, *Casa*, at the Faculty of Architecture in Florence. From 2021 she abandoned figurative painting to devote herself to an abstract and more personal research, which at times makes use of not very traditional means. The body, which she describes as a "small container of spirit and vital organs, a fragile and corruptible object", and the experiences associated with it, are the key subjects of her research that has deep roots in the existentialism of last century's post-war abstract paintin, with episodes of lyricism that trace a mark from her personal experience. She is currently attending the two-year course of Paintings with professor Laura Avondoglio at the Albertina Academy of Fine Arts in Turin.

Η Arianna Scubla γεννήθηκε στην Περούτζια το 1997. Από τότε που θυμάται, σχεδίαζε πάντα: ήταν το μέσο αιμόνωσης από ό,τι ήταν έξω από τον εαυτό της, συμπεριλαμβανομένων των θορύβων και των καταστάσεων. Σπούδασε Ζωγραφική στο Bernardino di Betto Art School, με καθηγητή τον Marco Balucani, και αργότερα αποφοίτησε από το Bachelor of Painting στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Φλωρεντίας με καθηγητή τον Adriano Bimbi. Εκεί πήρε μέρος στη κολεκτίβα *Spazio Buho*, με την οποία συμμετείχε στην πρώτη κολεκτίβα, *Casa*, στην Αρχιτεκτονική Σχολή της Φλωρεντίας. Από το 2021 εγκατέλειψε την παραστατική ζωγραφική για να αφοσιωθεί σε μια αφηρημένη και πιο προσωπική έρευνα, η οποία μερικές φορές χρησιμοποιεί όχι πολύ παραδοσιακά μέσα. Το σώμα, το οποίο περιγράφει ως «μικρό δοχείο πνεύματος και ζωτικών οργάνων, ένα εύθραυστο και φθαρτό αντικείμενο» και οι εμπειρίες που συνδέονται με αυτό, είναι τα βασικά θέματα της έρευνάς της που έχει βαθιές ρίζες στον υπαρξισμό της μεταπολεμικής αφηρημένης ζωγραφικής του περασμένου αιώνα, με επεισόδια λυρισμού που χαράσσουν σημάδια από την προσωπική της εμπειρία. Αυτή τη στιγμή παρακολουθεί το διετή κύκλο σπουδών Ζωγραφικής με την καθηγήτρια Laura Avondoglio στην Ακαδημία Καλών Τεχνών Albertina στο Τορίνο.

I mostri nel mostro, 2022, mixed media on canvas, 30 x 20 cm

ANDREA STEFFANELLI

La ricerca espressiva di Andrea Stefanelli si configura in differenti ambiti operativi e progettuali, da installazioni interattive, video o sonore, sperimentazioni di arte generativa, sculture in cartapesta, fake news fotografiche e videomapping. Andrea consegue il diploma triennale, presso l'Accademia di Belle Arti di Urbino, in Pittura nel 2021, proseguendo, dati gli interessi nei nuovi media, il corso magistrale in Nuove Tecnologie per le Arti Visive presso l'Accademia Albertina di Belle Arti di Torino, dove attualmente studia. La sua pratica artistica vuol essere risultato di ricerche e riflessioni di carattere sociologico, antropologico ed etnologico, con particolare interesse per l'immagine e la comunicazione, le dinamiche relazionali, gli approcci e le influenze della mediazione tecnologia nelle dinamiche del contemporaneo, ponendo la creatività culturale ed artistica come necessario modellatore dello sviluppo del nostro tempo.

Andrea Stefanelli's expressive research takes shape in different operational and design fields, from interactive installations, video or sound, experiments of generative art, papier-mâché sculptures, photographic fake news and videomapping.

Andrea graduated in Painting in 2021 at the Academy of Fine Arts of Urbino, continuing, given his interests in new media, the master's course in New Technologies for the Visual Arts at the Albertina Academy of Fine Arts in Turin, where he currently studies.

His artistic practice aims to be the result of sociological, anthropological and ethnological research and reflections, with particular interest in image and communication, relational dynamics, approaches and influences of technological mediation in the dynamics of the contemporary, placing creativity cultural and artistic as a necessary model of the development of our time.

*Like Buddha But More
I'm Alone Behind My Dev(Eyes)*
2020, Papier mache sculpture, closed circuit video,
tablet, microcamera, Processing 3.5.4

Η εκφραστική έρευνα του Andrea Stefanelli παίρνει σάρκα και οστά σε διαφορετικούς επιχειρησιακούς και σχεδιαστικούς τομείς, από διαδραστικές εγκαταστάσεις, βίντεο ή ήχο, πειράματα γενετικής τέχνης, γλυπτά papier-mâché, φωτογραφικά fake news και videomapping.

Ο Andrea αποφοίτησε από τη Ζωγραφική το 2021 στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Urbino, συνεχίζοντας, δεδομένων των ενδιαφερόντων του για τα νέα μέσα, το μεταπτυχιακό στις Νέες Τεχνολογίες για τις Εικαστικές Τέχνες στην Ακαδημία Καλών Τεχνών Albertina στο Τορίνο, όπου σπουδάζει σήμερα. Η καλλιτεχνική του πρακτική στοχεύει να είναι το αποτέλεσμα μιας κοινωνιολογικής, ανθρωπολογικής και εθνολογικής έρευνας και προβληματισμού, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την εικόνα και την επικοινωνία, τη δυναμική των σχέσεων, τις προσεγγίσεις και τις επιρροές της τεχνολογικής διαμεσολάβησης στη δυναμική του σύγχρονου, θέτοντας την πολιτιστική και καλλιτεχνική δημιουργικότητα ως ένα απαραίτητο μοντέλο ανάπτυξης της εποχής μας.

LAURA VALLE

Laura Valle, artista e scrittrice, insegna Pittura ed è vicedirettrice dell'Accademia Albertina di Torino, dove si è diplomata, allieva di Giacomo Soffiantino e Giulio Paolini. Ha studiato a Ravenna arte del mosaico, in Toscana affresco, scrittura alla Scuola Holden di Torino. È stata nominata nel 2022 dal Ministro dell'Università e della Ricerca membro del CNAM. Autrice del libro *Nella casa di Cavour* (2010), di testi critici per cataloghi artistici, ha partecipato con opere visive a mostre in Italia e all'estero, tra cui *Attraverso il blu* all'Ospedale Maria Vittoria di Torino (2017), *Subsurface* al Museo Galata di Genova (2019), *Il Grande Blu* alla Galleria Scropo di Torre Pellice (2020). Alcune sue opere sono riprodotte in pubblicazioni editoriali e presenti in collezioni pubbliche e private. È curatrice di progetti artistici con enti pubblici e privati, tra cui la RAI (*L'albero delle idee* al Prix Italia 2013) e il Consiglio Regionale del Piemonte (*Art'Ecò*, 2013). Ha curato le mostre *Spazi Sospesi*, *Creatività Bene Comune*, *Giovani artisti e senso del sacro*. Il suo lavoro artistico unisce diversi linguaggi (fotografia, pittura, video, installazione) e indaga, in particolare, i rapporti tra scrittura e pittura, mezzi espressivi che considera, nel proprio lavoro, inscindibili.

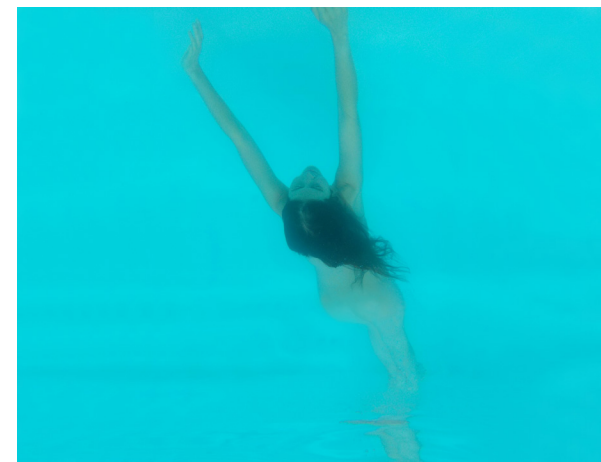
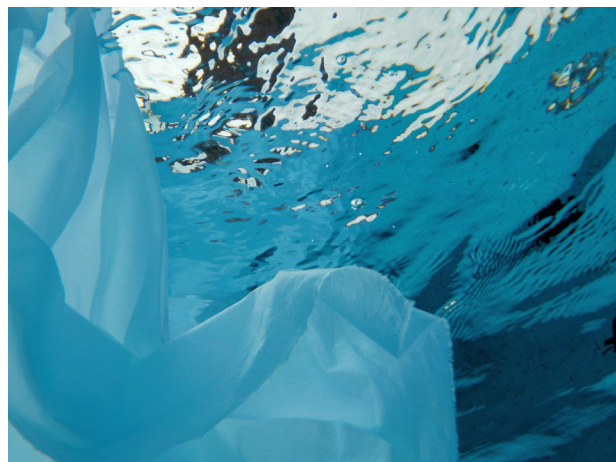
Laura Valle, artist and writer, teaches painting and is deputy director of the Albertina Academy in Turin, where she graduated, a pupil of Giacomo Soffiantino and Giulio Paolini. You studied mosaic art in Ravenna, fresco in Tuscany, writing at the Scuola Holden in Turin. She was appointed in 2022 by the Minister of University and Research she is a member of the CNAM. Author of the book *Nella casa di Cavour* (2010), of critical texts for artistic catalogs, she has participated with visual works in exhibitions in Italy and abroad, including *Attraverso il blu* at the Maria Vittoria Hospital in Turin (2017), *Subsurface* at Galata Museum in Genoa (2019), *Il Grande Blu* at the Scropo Gallery in Torre Pellice (2020). Some of her works are reproduced in editorial publications and present in public and private collections. she is the curator of artistic projects with public and private bodies, including RAI (*L'albero delle idee* at the Prix Italia 2013) and the Regional Council of Piedmont (*Art'Ecò*, 2013). You have curated the exhibitions *Spazi Sospesi*, *Creatività Bene Comune*, *Giovani artisti e senso del sacro*. Her artistic work combines different languages (photography, painting, video, installation) and investigates, in particular, the relationship between writing and painting, expressive means that she considers inseparable in her work.

Η Laura Valle, καλλιτέχνης και συγγραφέας, διδάσκει ζωγραφική και είναι αναπληρώτρια διευθύντρια της Ακαδημίας Albertina στο Τορίνο, από όπου αποφοίτησε, μαθήτρια των Giacomo Soffiantino και Giulio Paolini. Σπούδασε ψηφιδωτό στη Ραβέννα, νωπογραφία στην Τοσκάνη, γράφοντας στο Scuola Holden στο Τορίνο. Διορίστηκε το 2022 από τον Υπουργό Πανεπιστημίου και Έρευνας και είναι μέλος του CNAM. Συγγραφέας του βιβλίου Nella casa di Savour (2010), κριτικών κειμένων για καλλιτεχνικούς καταλόγους, έχει συμμετάσχει με εικαστικά έργα σε εκθέσεις στην Ιταλία και στο εξωτερικό, όπως Through the blue στο

νοσοκομείο Maria Vittoria στο Τορίνο (2017), Subsurface στο Galata Μουσείο στη Γένοβα (2019), Il Grande Blu στην γκαλερί Scacchini στο Torre Pellice (2020). Ορισμένα από τα έργα της αναπαράγονται σε συλλογικές εκδόσεις και παρουσιάζονται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές, είναι η επιμελήτρια καλλιτεχνικών έργων με δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς, όπως η RAI (Το δέντρο των ιδεών στο Prix Italia 2013) και το Περιφερειακό Συμβούλιο του Πιεμόντε (Art'Eco , 2013). Έχει επιμεληθεί τις εκθέσεις Suspended Spaces, Creativity for the Common Good, Νέοι καλλιτέχνες και μια αίσθηση του νερού . Το καλλιτεχνικό της έργο συνδυάζει

διαφορετικές γλώσσες (φωτογραφία, ζωγραφική, βίντεο, εγκατάσταση) και διερευνά ειδικότερα τη σχέση γραφής και ζωγραφικής, εκφραστικά μέσα που θεωρεί αδιαχώριστα στη δουλειά της.

Subsurface, 2019, six fine art prints, 21 x 30

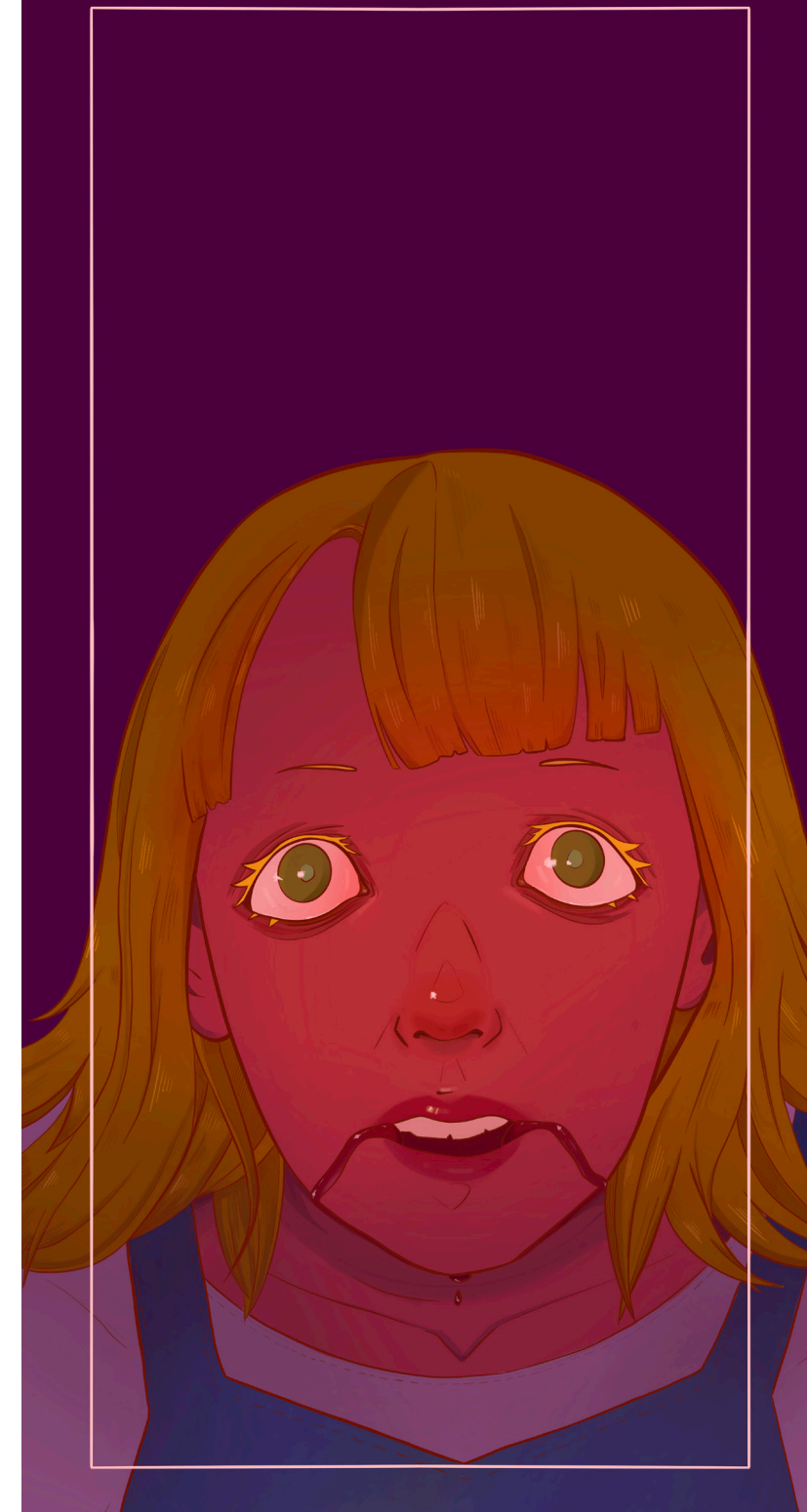
ALICE WUNDERLE

ALICE WUNDERLE

Alice Wunderle (Lugano, 2000) è una studentessa di grafica d'arte all'Accademia Albertina di Belle Arti di Torino. La sua formazione artistica inizia con la frequentazione del CSIA (Centro Scolastico per le Industrie Artistiche) di Lugano e prosegue con il conseguimento della maturità presso il Centro Studi Casnati di Como. Le sue opere vertono molto su uno stile illustrativo e fumettistico dai forti richiami pop e vanno a trattare le più svariate tematiche. Queste sono spesso legate a dei trascorsi estremamente autobiografici e personali. Le tecniche maggiormente impiegate nei suoi lavori sono matita colorata, copic, acquarello e disegno digitale.

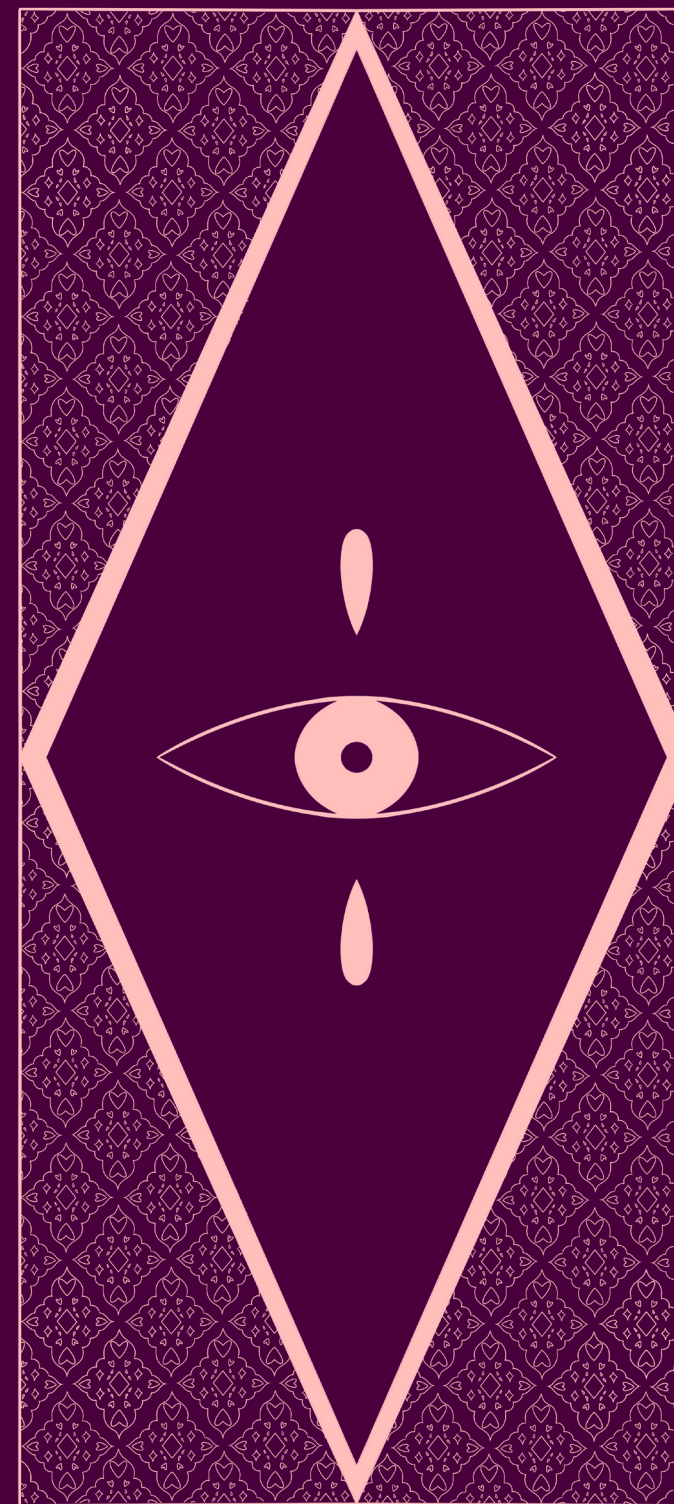
Alice Wunderle (Lugano, 2000) is a graphic art student at the Albertina Academy of Fine Arts in Turin. Her artistic training begins with the attendance of the CSIA (Scholastic Center for Artistic Industries) in Lugano and continues with the attainment of the high school diploma at the Casnati Study Center in Como. Her works focuses mainly on an illustrative and comic style with strong pop references and deal with the most varied themes. These are often linked to extremely autobiographical and personal past. The techniques most used in her works are colored pencil, copic, watercolor and digital drawing.

S66enza titolo, 2021, digital drawing, 11 x 22 cm

Η Alice Wunderle (Λουγκάνο, 2000) είναι φοιτήτρια γραφικών τεχνών στην Ακαδημία Καλών Τεχνών Albertina στο Τορίνο. Η καλλιτεχνική της εκπαίδευση ξεκινά με την παρακολούθηση του CSIA (Scholastic Centre for Artistic Industries) στο Λουγκάνο και συνεχίζεται με την απόκτηση του απολυτηρίου γυμνασίου στο Κέντρο Σπουδών Casnati στο Κόμο. Τα έργα της

επικεντρώνονται κυρίως σε ένα εικονογραφικό και κομικό ύφος με έντονες ποπ αναφορές και πραγματεύονται ιδέες με πιο ποικίλα θέματα. Αυτά συχνά συνδέονται με εξαιρετικά αυτοβιογραφικό και προσωπικό παρελθόν. Οι τεχνικές που χρησιμοποιούνται περισσότερο στα έργα της είναι το χρωματιστό μολύβι, οι μαρκαδόροι, η ακουαρέλα και το ψηφιακό σχέδιο.

Italian art from the Albertina Academy of Fine Arts of Turin

A cura di / Curated by / επιμέλεια
Edoardo Di Mauro
Gabriele Romeo

Salvo Bitonti
Roberta Fanti
Giuseppe Gallace
Stefano W. Pasquini
Alex Pinna
Vahid Rastgou
Arianna Scubla
Andrea Stefanelli
Laura Valle
Alice Wunderle

ALBERTINA PRESS

Edizioni dell'Accademia Albertina
e della Pinacoteca Albertina
Via Accademia Albertina, 6 – 10123
Torino
Tel. 011.88.90.20 – Fax 011.812.56.88
www.albertina.academy

PRINTED IN ITALY
ISBN: 978-88-94843-52-1

Accademia
Albertina
di Belle Arti
di Torino

Hydra Annex /
Athens School of
Fine Arts

ISBN 978-88-94843-52-1

9 788894 843521